

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 272/2012-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. júna 2012 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti A., s. r. o., Ž., zastúpenej advokátkou Mgr. K. B., P., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sžp/8/2011 z 19. januára 2012 a sp. zn. 2 Sžp/8/2011 z 25. januára 2012 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti A., s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 3469/2012 a sp. zn. Rvp 3470/2012 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. III. ÚS 272/2012.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti A., s. r. o., odmieta ako zjavne neopodstatnené.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 13. apríla 2012 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti A., s. r. o., Ž. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 8 Sžp/8/2011 z 19. januára 2012 a sp. zn. 2 Sžp/8/2011 z 25. januára 2012.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti (vedenej na ústavnom súde pod sp. zn. Rvp 3470/2012) uviedla:

«... Rozhodnutím mesta N. č. SP 4192/2010-012-JUDr.Sp zo dňa 26. 3. 2010 bola žalobcovi uložená pokuta vo výške 1 300,- Eur za porušenie ustanovenia § 71 ods. 1 písm. c) stavebného zákona, ktorého sa mal dopustiť tým, že v mesiaci jún 2009 umiestnil a do decembra 2009 užíval 2 kusy reklamných zariadení, a to bez predpísaného povolenia stavebného úradu.

Proti predmetnému rozhodnutiu podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie. Rozhodnutím č. sp. KSUNR-2010-690-004 zo dňa 19. 7. 2010 Krajský stavebný úrad ako odvolací orgán odvolanie žalobcu zamietol.

Proti rozhodnutiu žalovaného č. sp. KSUNR-2010-690-004 zo dňa 19. 7. 2010 a rozhodnutiu mesta N. č. SP 4192/2010-012-JUDr.Sp zo dňa 26. 3. 2010 podal žalobca žalobu.

V žalobe žalobca namietal, že rozhodnutie žalovaného je nezákonné z dôvodu, že pri uložení pokuty vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca namietal, že žalovaný v rozpore so stavebným zákonom aplikoval na povoľovanie reklamných zariadení ustanovenie § 43 stavebného zákona, ktoré obsahuje definíciu stavieb. Poukázal, že reklamné zariadenia, ktoré nie sú spojené s pozemkom alebo stavbou nepodliehajú

povoľovaníu stavebného úradu. Zároveň uvádzal, že žalovaný aplikáciu ustanovenia § 43 stavebného zákona nedostatočne odôvodnil.

Krajský súd v Nitre rozsudkom sp. zn. 11 S/119/2010-40 zo dňa 31. 1. 2011 žalobu zamietol. Rozsudok bol doručený dňa 3. 3. 2011.

Proti rozsudku Krajského súdu v Nitre sp. zn. 11 S/119/2010-40 zo dňa 31. 1. 2011 podal sťažovateľ odvolanie v celom rozsahu. Odvolanie proti predmetnému rozsudku sťažovateľ podal, pretože vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. 1) OSP) a že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d) OSP).

Najvyšší súd SR ako odvolací súd rozsudkom sp. zn. 8 Sžp/8/2011 zo dňa 19. 1. 2012 rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu potvrdil. V odôvodnení uvádza: „Odvolací súd zastáva názor, že pri posudzovaní spojenia takéhoto zariadenia so stavbou alebo pozemkom je potrebné vychádzať z účelu a funkčnosti tohto zariadenia, pričom nie je možné ustanovenie § 43 stavebného zákona aplikovať a to ani primerane v zmysle § 73... Zákonodarca v právnej norme § 71 ods. 1 písm. c) stavebného zákona ustanovuje ako zákonnú podmienku pre vyžiadanie si povolenia stavebného úradu, ak predmetné zariadenia sú spojené so stavbou alebo pozemkom, pričom predpokladá spojenie zariadenia so zemou, avšak nie pevné spojenie so zemou tak ako to vyžaduje pri stavbách. Vôľou zákonodarcu uvedenou právnou úpravou bolo, aby stavebný úrad tieto zariadenia posudzoval z hľadísk vyššie uvedených a tým zabezpečoval ochranu záujmov verejného významu v obci... Zo skutkových okolností v danej veci je zrejmé, že predmetné zariadenia žalobca umiestnil na pozemku v N. a užíval ich od júna do decembra 2009, kedy ich odstránil, teda umiestnil ich na miestach viditeľných z verejných priestorov a vychádzajúc z ich funkčnosti, keď plnili účel reklamy a informácií takmer 6 mesiacov, museli byť spojené s pozemkom, pretože inak by k ich odstráneniu mohlo dôjsť v dôsledku napríklad poveternostných vplyvov a to aj s prihliadnutím na ich rozmernosť (3000 mm x 2000 mm).

Podľa názoru odvolacieho súdu posudzovanie pojmu „spojenie“ nie je možné tak, ako to tvrdil žalobca v odvolaní s poukazom na význam pojmu „spojené(y)“ z jazykového hľadiska podľa slovníkov slovenského jazyka zverejnených na stránkach internetu, pretože význam slova „spojenie“ nie je možné vytrhnúť z kontextu deja a vždy je potrebné posudzovať, slovné spojenie s vecou, s účelom a významom právnej úpravy zákonodarcom

predpokladanej pri umiestňovaní reklamných zariadení na pozemku v súvislosti s ich funkčnosťou... Vôľou zákonodarcu právnou úpravou ustanovenou v § 71 ods. 1 písm. c) stavebného zákona bolo zveriť do právomoci stavebného úradu posudzovať charakter a vplyv informačných, reklamných a propagačných zariadení umiestňovaných na verejnom priestranstve v obci, ak boli spojené so zemou alebo so stavbou... K takémuto záveru, že zariadenia boli na pozemku umiestnené spojením zisťovania SSD, čo napokon ani žalobca nepopieral, pričom nemohli byť voľne umiestnené na pozemku tak, ako sa bránil žalobca, ale museli byť spojené s pozemkom, pretože slúžili reklame takmer 6 mesiacov, pričom boli vystavené poveternostným vplyvom. “...

V odvolaní proti rozsudku Krajského súdu v Nitre sp. zn. 11 S/119/2010-40 zo dňa 31. 1. 2011 v časti „K nesprávnym skutkovým zisteniam“ sme poukazovali na to, že prvostupňový súd vychádzal z nesprávneho skutkového zistenia, keď uvádzal, že posudzované reklamné zariadenia neboli voľne položené na pozemku, pretože ich umiestnenie vyžadovalo úpravu podkladu. Podľa skutkových zistení súdu úprava podkladu pozostávala z vykĺbenia základového lôžka a jeho vysypania kamennou drťou a následného ukotvenia reklamného zariadenia do pozemku.

Tvrdenie súdu o ukotvení reklamného zariadenia do pozemku však nekorešpondovalo s realitou. Zo samotného rozhodnutia stavebného úradu - Mesta N. č. SP SP 4192/2010-012-JUDr.Sp zo dňa 26. 3. 2010 (str. 13) a doloženej fotodokumentácie jasne totiž vyplýva, že reklamné zariadenia boli voľne umiestnené na pozemok po úprave podkladu, ktorá „spočívala v odstránení vrstvy zeminy vrátane trávnik, následne bol na podklad navezený štrk a potom naň bol položený betónový základ samotného reklamného zariadenia.“

Posudzované reklamné zariadenia boli teda voľne položené na pozemok. Neboli žiadnym spôsobom pevne spojené s pozemkom, ako to uvádzal súd prvého stupňa, že mali byť ukotvené do pozemku. Práve táto časť skutkového stavu o tom, či bolo alebo nebolo zariadenie pevne spojené s pozemkom je významným východiskom pre správne právne posúdenie tejto veci a tiež išlo o podstatný argument sťažovateľa v odvolaní, ktorý mohol mať vplyv na samotné rozhodnutie.

Najvyšší súd SR sa však v napádanom rozsudku jednak vôbec nevysporiadal s týmto podstatným argumentom sťažovateľa, ale navyše prebral nesprávne skutkové zistenia od súdu prvého stupňa...

Základnou otázkou prípadu posudzovaného Najvyšším súdom SR bolo, či predmetné reklamné zariadenia, ktoré boli voľne umiestnené na pozemku, podliehajú povoľovacej právomoci stavebných úradov. V tejto súvislosti bolo významné posúdiť, aký je obsah pojmu „spojený“ v ustanovení § 71 ods. 1 písm. c) Stavebného zákona. Najvyšší súd však tomuto pojmu pripisuje v rozhodnutí rôzny význam a z toho dôvodu máme za to, že napádané rozhodnutie trpí vnútornou rozpornosťou...

Sťažovateľ opakovane poukazoval na výklad ustanovenia § 71 ods. 1 písm. c) stavebného zákona, ktorý poskytol Mestský súd v P. vo svojom rozhodnutí 28 Ca 17/93-21 zo dňa 30. júla 1993. Ide síce o rozhodnutie českého súdu, ale vychádza z toho istého ustanovenia zákona...

Z predmetného rozhodnutia jasne vyplýva, že pod pojmom „spojený“ možno rozumieť len pevné spojenie so zemou a nie len voľné polozenie na pozemok. Každý iný výklad by bol podľa tohto výkladu porušením stavebného zákona.

Najvyšší súd SR však na uvedené rozhodnutie vo svojom rozhodnutí nijako nereagoval, ani neuviedol, prečo sa s týmto rozhodnutím nestotožnil. Keďže podľa nášho názoru išlo o podstatný argument sťažovateľa, ktorý mohol mať vplyv na konečné rozhodnutie súdu, mal sa súd s ním vysporiadať, čím nenaplnil požiadavky ústavného práva sťažovateľa na spravodlivý proces...»

Podobné zdôvodnenie uviedla sťažovateľka aj vo veci sp. zn. Rvp 3469/2012.

Podľa názoru sťažovateľky najvyšší súd rozsudkami sp. zn. 8 Sžp/8/2011 z 19. januára 2012 a sp. zn. 2 Sžp/8/2011 z 25. januára 2012 porušil jej základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že potvrdil rozsudok Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 11 S/119/2010-40 z 31. januára 2011 a č. k. 11 S/120/2010-41 z 31. januára 2011 v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného Krajského stavebného úradu v N. (ďalej len „krajský stavebný úrad“) č. KSUNR-2010-690-004 z 19. júla 2010 a č. KSUNR-2010-689-004 z toho istého dňa. Podľa názoru sťažovateľky rozsudok najvyššieho súdu má arbitrárny charakter, vychádza z nesprávnych skutkových zistení, je nedostatočne odôvodnený a vnútorne rozporný. Najvyšší súd sa podľa tvrdenia

sťažovateľky nevysporiadal s rozhodnutiami iných súdov v podobnej veci a nezaujal stanovisko ku všetkým argumentom sťažovateľky.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľka žiada, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1. Základné právo A., s. r. o. na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sžp/8/2011 z 19. 1. 2012 a sp. zn. 2 Sžp/8/2011 zo dňa 25. 1. 2012 porušené bolo.

2. Zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Sžp/8/2011 z 19. 1. 2012 a sp. zn. 2 Sžp/8/2011 zo dňa 25. 1. 2012 a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. A., s. r. o. sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia, ktoré je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný zaplatiť na účet jeho právnej zástupkyne do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho

sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. Podľa ustanovenia § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Z. z. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“).

V zmysle § 112 ods. 1 OSP môže súd v záujme hospodárnosti konania spojiť na spoločné konanie veci, ktoré sa u neho začali a skutkove spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených pod sp. zn. Rvp 3469/2012 a sp. zn. Rvp 3470/2012 ústavný súd zistil, že sú splnené všetky zákonné požiadavky na spojenie vecí na spoločné konanie. Ústavný súd preto rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 1 jeho rozhodnutia.

2. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlniteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00).

V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu ústavné právo na súdnu ochranu však neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom, teda za

porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. II. ÚS 4/94, I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02).

Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je taktiež právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (III. ÚS 209/04, III. ÚS 206/06, III. ÚS 78/07). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05).

Ťažiskovým dôvodom, pre ktoré považuje sťažovateľka namietané rozsudky najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžp/8/2011 z 19. januára 2012 a sp. zn. 2 Sžp/8/2011 z 25. januára 2012 za ústavne nekonformný, je to, že podľa názoru sťažovateľky rozsudky najvyššieho súdu majú arbitrárny charakter z dôvodu, že vychádza z nesprávnych skutkových zistení, je nedostatočne odôvodnený, vnútorne rozporný a najvyšší súd sa podľa tvrdenia sťažovateľky nevysporiadal s rozhodnutiami iných súdov v podobnej veci a nezaujal stanovisko ku všetkým argumentom sťažovateľky.

Ústavný súd preskúmal rozsudky najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžp/8/2011 z 19. januára 2012 a sp. zn. 2 Sžp/8/2011 z 25. januára 2012 a zistil, že v danom prípade najvyšší súd rozhodujúc o odvolaní proti rozsudku krajského súdu č. k. 11 S/119/2010-40 z 31. januára 2011 a č. k. 11 S/120/2010-41 z toho istého dňa v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného krajského stavebného úradu č. KSUNR-2010-690-004 z 19. júla 2010 a č. KSUNR-2010-689-004 z toho istého dňa vyslovil svoj právny názor a vysvetlil dôvody svojho rozhodnutia, prečo rozsudok krajského súdu potvrdil.

Najvyšší súd v odôvodnení napadnutých rozsudkov sp. zn. 8 Sžp/8/2011 z 19. januára 2012, ale aj sp. zn. 2 Sžp/8/2011 z 25. januára 2012 okrem iného uviedol:

«... Medzi účastníkmi ostala sporná aplikácia ustanovenia § 71 ods. 1 písm. c/ stavebného zákona, ako základný predpoklad uloženia sankcie za správny delikt v zmysle § 106 ods. 1 písm. e/ stavebného zákona, keď správne orgány oboch stupňov tvrdili, že žalobca sa dopustil správneho deliktu tým, že umiestnil a užíval reklamné zariadenia bez povolenia stavebného úradu a žalobca tvrdil, že na umiestnenie predmetných reklamných zariadení nebolo potrebné vydanie povolenia stavebného úradu, pretože reklamné zariadenia neboli spojené so stavbou a ani s pozemkom, z ktorých dôvodov odvolací súd zamerlal svoju pozornosť k preukázaniu skutku a k správnosti aplikácie právnej normy ustanovenej v § 71 ods. 1, písm. c/ stavebného zákona...

Z uvedenej právnej úpravy vyplýva povinnosť vlastníka, nájomcu alebo iného zriaďovateľa informačného, reklamného a propagačného zariadenia si vyžiadať povolenie od stavebného úradu, pokiaľ uvedené zariadenie umiestňuje na miestach viditeľných z verejných priestorov a pokiaľ sú spojené so stavbou alebo pozemkom a povinnosť stavebného úradu pri vydávaní takéhoto povolenia postupovať v zmysle právnej úpravy ustanovenej v oddiele 5 druhej časti stavebného zákona upravujúcej povolenie terénnych úprav, prác a zariadení (§ 71 až § 74), na ktoré konanie v zmysle § 73 stavebného zákona sa primerane vzťahujú ustanovenia oddielu 4, upravujúceho povoľovanie stavieb, zmien stavieb a udržiavacích prác.

Zákonodarca v právnej norme § 71 ods. 1 písm. c/ stavebného zákona ustanovuje zákonné podmienky pre umiestnenie a užívanie predmetných zariadení tak, že pre ich umiestnenie sa vyžaduje povolenie stavebného úradu, ak sú spojené so stavbou alebo pozemkom, pričom bližšie nešpecifikuje zákonné podmienky, za splnenia ktorých možno konštatovať, že predmetné zariadenie je spojené so stavbou alebo pozemkom. Odvolací súd zastáva názor, že pri posudzovaní spojenia takéhoto zariadenia so stavbou alebo pozemkom je potrebné vychádzať z účelu a funkčnosti tohto zariadenia, pričom nie je možné ustanovenie § 43 stavebného zákona aplikovať a to ani primerane v zmysle § 73. Právnu úpravu ustanovenú v § 43 nie je možné na uvedené zariadenia aplikovať nielen z dôvodu, že táto právna úprava ustanovuje zákonom, predpokladané podmienky stavby, pričom

v prípade informačného, reklamného a propagačného zariadenia nejde o stavbu, ale aj z dôvodu, že na ňu zákonodarca v § 73 v danom prípade ani neodkazuje.

Z uvedeného dôvodu odvolací súd považoval za právne irelevantné tvrdenia žalobcu, že zo stavebného zákona vyplýva, že stavebný zákon stanovuje požiadavku na vydanie stavebného povolenia len pre „stavby“, teda konštrukcie pevne spojené so zemou alebo ktorých osadenie vyžaduje úpravu podkladu s tým, že v zmysle stavebného zákona nie je potrebné stavebné povolenie na akúkoľvek inú konštrukciu, pričom stavebný zákon dokonca nevyžaduje stavebné povolenie - na všetky stavby, a preto pre reklamné zariadenia zákonodarca nemal záujem stanoviť prísnejšie kritériá, majúc za to, že výklad, podľa ktorého je potrebné povolenie stavebného úradu aj na reklamné zariadenia, ktoré nie sú pevne spojené so zemou alebo so stavbou, je v rozpore s logikou, ako aj, že voľné umiestnenie zariadenia na pozemok nie je možné podmieňovať povolením stavebného úradu. Zákonodarca v právnej norme § 71 ods. 1 písm. c/ stavebného zákona ustanovuje ako zákonnú podmienku pre vyžiadanie si povolenia stavebného úradu, ak predmetné zariadenia sú spojené so stavbou alebo pozemkom, pričom predpokladá spojenie zariadenia so zemou, avšak nie pevné spojenie so zemou tak, ako to vyžaduje pri stavbách. Vôľou zákonodarcu uvedenou právnou úpravou bolo, aby stavebný úrad tieto zariadenia posudzoval z hľadísk vyššie uvedených a tým zabezpečoval ochranu záujmov verejného významu v obci...

Z uvedených dôvodov odvolací súd zastáva zhodný záver ako súd prvého stupňa a ako aj správne orgány oboch stupňov, že žalobca sa umiestnením a užívaním reklamných zariadení v danom prípade dopustil porušenia § 71 ods. 1 písm. c) stavebného zákona, a prelo správne orgány oboch stupňov postupovali v súlade so zákonom, keď mu za uvedené porušenie právnej povinnosti uložili administratívnu sankciu podľa § 106 ods. 1 písm. e/ stavebného zákona...»

Rozhodnutia najvyššieho súdu nevykazujú znaky svojvôle a sú dostatočne odôvodnené, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru najvyššieho súdu.

Ak teda ústavný súd prihliadol na koncepciu odôvodnenia napadnutého rozsudku, musel dospieť k jednoznačnému záveru o jeho presvedčivosti. Najvyšší súd pri prezentácii argumentov sťažovateľky smerujúcich proti rozsudku krajského súdu neopomenul uviesť žiaden jej významný argument a pri odpovedi na tieto argumenty sa snažil zdôvodniť výsledok svojej rozhodovacej činnosti. Ústavnému súdu bolo z odôvodnenia tohto rozhodnutia zrejmé, ktoré skutočnosti považoval najvyšší súd za preukázané, z ktorých dôkazov vychádzal a aj akými úvahami sa riadil. Najvyšší súd sa pritom odvolal aj na judikatúru ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva. To, že najvyšší súd vôbec nereagoval na námietku sťažovateľky, že v obdobnom prípade vec inak právne posúdil Mestský súd v P., ešte neznamená, že išlo o takú závažnú skutočnosť, ktorá by mohla zmeniť postoj ústavného súdu k danej veci.

Ústavný súd už judikoval, že platná a účinná zákonná právna norma nie je len niečo, čo je k dispozícii orgánom ju aplikujúcim. Tieto orgány sú ústavou viazané tieto právne normy aplikovať.

V teórii ústavného práva i v slovenskom ústavnom systéme sa uplatňuje tzv. prezumpcia ústavnosti právnych noriem, čo znamená, že na účinnú právnu normu sa orgán ju aplikujúci musí pozeráť ako na súladnú s ústavou dovtedy, kým ústavný súd predpísaným spôsobom nevysloví jej neústavnosť (III. ÚS 274/07).

Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. V konečnom dôsledku ústavný súd nie je opravným súdom skutkových omylov a právnych názorov všeobecného súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci všeobecného súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor všeobecného súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri

výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom v okolnostiach daného prípadu by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetná interpretácia týchto právnych predpisov najvyšším súdom takéto nedostatky nevykazuje.

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. júna 2012